

gjort ham Følgeskab, svarede Frøken Mohn, at hun ikke saa godt kunde sige det her. Hun bad ham derfor om at vise hende den Venlighed at ledsage hende til Sporvognen.

„Var De maaske med til Mødet?“ spurgte han, da de var kommen ud paa Gaden.

„Ja. Og saa syntes jeg, at jeg med det samme skulde lade Dem vide, at De ikke mere kan træffe Frøken Frederiksen paa Hospitalet. Hun er idag bleven udskrevet.“

„Ja saa!“

„Hun tog bort i Eftermiddag, og desværre tror jeg, at hun har bestemt sig til at optræde igen. Hun havde igaar Besøg af Direktøren for et af vore Forlystelsesetablissementer — „Tavernen“ er det vist, det hedder — og imorges fik hun Professoren til at udskrive hende.“

„Det kommer mig ikke overraskende,“ sagde Mads Vestrup. „Jeg har mærket, hvor det bar hen!“

„Jeg skal dog love Dem, Pastor Vestrup, at jeg ikke skal tabe Frøken Frederiksen af Syne. Som De maaske veed, er jeg Sekretær i den Afdeling af Missionsforeningen, der har den særlige Opgave at tage sig af faldne Kvinder. En Søsterafdeling har Tjenestepigerne under sig, og en Brodersektion tager sig specielt af Soldater og andre Mænd uden et virkeligt Hjem i Byen. Det er vort Maal saa at sige at spænde et Net ud over hele Befolkningen, saa det bliver os muligt at føre et effektivt Tilsyn med hver enkelt af de mange enligt stillede unge Mænd og Kvinder og bringe dem under god Paavirkning. Og — Gud ske Lov! — vi har al Grund til at være tilfredse med Resultatet. Ifjor kunde vi glæde os over 275 Omvendelser, og vi vil sikkert iaar komme op over 300. Naturligvis har vi ogsaa haft Tilbagefald at notere; men i det hele og store fremviser hvert Kvartal en heldig Fremgang. Og siden jeg nu taler om vor Organisation, kunde De saa ikke tænke Dem at deltage i Arbejdet, Pastor Vestrup? Deres nuværende Virksomhed kan dog vist ikke i Længden tilfredsstille Dem. Jeg har ikke tidligere besøgt Deres Møder; men jeg havde den Fornemmelse iaften, at det var mere et Publikum end en Tilhørerkres, der fyldte Salen.“